

locorum, & quoque ex Documento infra sub num. IV. elucescit Grangiam non esse hortum, sed locum ubi Princeps aliquis divertere & honorificè tractari potest.

Dingst. (6) Ut paci, & tranquillitati Ecclesie, & bonorum ecclesiasticorum, ut & Castrorum, melius consulatur; haut raro, singulariter constituitur, atq; sancitur; ut si inibi aliquis offendatur, vel ledatur, offendens manus amissione, vel gravi aliâ pœnâ puniatur. Nam & de iure communi, loca quædam sancta sunt, quæ ita legibus sacrata, ac plebis scitis sancita, ut inviolata debeant manere. Siquidem sanctione, obtestatione, aut consecratione, vel pœnis consecrantur. Et sic muri & moenia Ciuitatum, quod illa transgredi non liceat, sancta censeantur, §. *sanctæ, Instit. h.*

III.

RUDOLPHI I. Romanorum

Regis attestatio, quod in Albenfi Monasterio nemo habeat ius Advocariæ. Et simul illud Monasterium sub suâ, & Imperii Protectione suscipit. Hoc addito, quod possint Tutorem eligere ex progenie Comitum de Eberstein tanquam Fundatorum, quem velint: qui

Imperatoris, & imperii nomine eis
ita præsit, ut prosit.

A.C. 1275.

RUDOLPHVS Dei gratia Romanorum Rex semper Augustus. Vniuersis sacri Romani Imperij fidelibus præsentis litteras inspecturis, Gratiâ suam & omne bonum, Ad loca quæ Diuino cultui mancipata cognoscimus, acies nostræ considerationis internæ feruenter extenditur,

ter, et ut pacis amenitate reflorant gratiose eis benevolentia studijs aspiramus. Noscat igitur praesens aetas, et successura posteritas. Quod nobis in Monasterio Mulenbronne personaliter existentibus, Religiosi Viri Abbas, Prior et Cellerarius Monasterij de Alba, nomine totius Conuentus eiusdem Monasterij, maiestatis nostrae praesentiam accedentes, grauius sunt conquesti nobis. Quod cum ipsi diuersis Dominis, quorum quilibet assererat, se eiusdem Monasterij & bonorum esse specialiter Aduocatum. Compulsua & tam grauia seruitia exhibendo ad statum miserabilem in temporalibus deuenirent & collapsum, quod quasi vix possint adijcere ut resurgant. (a) Nos ipsorum grauaminibus & pressuris condescendentes Regia pietate Simonem Comitem Gemini pontis, & Ottonem de Eberstein Junio-rem, Viros nobiles & dilectos fideles nostros, qui praesentes erant, et sibi praedictum ius aduocatae instantius & validius praeter ceteris haecenus usurpabant, ad hoc induximus, mediante consilio Burggrauij de Nürnberg ac aliorum Nobilium & prudentium virorum, quod recognouerunt ac publice sunt confessi, se nullum ius aduocatae habere in dicto Monasterio de Alba, sed quasi fundatores eidem Monasterio praefuisse, & bonis ad ipsum pertinentibus, non aduocatorum nomine sed tutorum. (b) Volentes igitur idem Monasterium pacis deinceps tranquillitate gaudere, praedictorum Abbatis & Conuentus precibus humilibus inclinati, antedictum eorum Monasterium, unà cum omnibus hominibus personis, possessionibus, nec non rebus pertinenti-

Ratione Aduocatae, Monasterium Albense ad statum miserabilem in temporalibus deuenit.

Fundatores huius Monasterij, publice, & in Imperiali Convectu confessi sunt, se habere nullum ius Aduocatae in Monasterio de Alba, & bonis, ad ipsum pertinentibus

Monasterium
Albenſe ſub
Imperii prote-
ctione accipi-
tur ſpeciali.

Monasterium
de Albâ elige-
re poteſt unū
de generatio-
ne Comitum
de Eberſtein,
tanquam Fun-
datorum, qui
nomine Impe-
rii pro Tutore
habeatur, quā-
diu eis bene-
fecerit, & ex-
pediens fuerit

bus ad idem monasterium, ſub noſtra & Imperij protectione recepimus, & recipim⁹ ſpeciali. (c) Mandantes ac Regia auctoritate præcipientes, ne quis dictum monasterium in perſonis, poſſeſſionibus, nec non rebus ſuis audeat moleſtare. Quod qui facere præſumpſerit, grauem noſtræ maieltatis offenſam ſenouerit incurſurum. Verum quia prædicti fratres pro offenſis ſingulis & iniurijs inferendis ubilibet, vel illatis eiſdem, noſtram non poſſunt commode adire præſentiam. (d) Ad inſtantiam eorundem concedimus & permittimus, quod unum de generatione nobilium Virorum de Eberſtein dilectorum fidelium noſtrorum, eo quia ſunt eiſdem monaſterij fundatores, poſſint eligere & habere noſtro nomine & Imperij pro tutore, quamdiu eis benefecerit & expediens fuerit. (e) Qui noſtra fretus auctoritate & Imperij eiſ præſit, ut proſit, ac eorum poſſeſſionibus ubiq; locorum ſitis, conſilio, & tuitionis præſidio oportuno, ita tamen quod ex eo Jus advocatiæ (f) dicti monaſterij & bonorum, non vendet ſibi per conſequens ullo modo. In cuius rei teſtimonium præſentes litteras conſcribi, & maieltatis noſtræ ſigillo iuſſimus communiri. Datum apud Rotenburg. Quarto Kal. Januarij, Indictione quarta. Anno Domini milleſimo, Ducenteſimo, Septuageſimo Quinto, Regni verò noſtri Anno Tertio.

NOTATIONES.

Advocatiæ
abusus.

(a) **A**dvocatiæ Monasteriorum, bono primùm ſine, & ſolummodò ad deſenſionem eorundem, inuentæ; ſapè plus nocuère, quàm profuère. *Mager. cap. 1. n. 144. & multis ſeqq.*
Dum

Dum nempe Aduocati, vel exindè absolutam subiectionem, aliaue insignia iura sibi attribuèrunt; vel etiam grauias feruitia, iisdem violenter obtruserunt. Non rarò etiam dum duo Magnates, de iure Aduocatiæ, sibi inuicem litem mouent; id, cum magno damno, & incommoditate Monasterij, est coniunctum. Cuius rei hîc luculentum inuenitur exemplum, &c.

(b) Aduocatus, & Tutor interdum pro vno, eodemque sumuntur: & inde etiam Germani, pupillorum Tutores *Vogt* vocant. Hoc autem in loco opponuntur: & Aduocatus pro eo sumitur, qui vltra defensionem etiam Inspectionem, Jurisdictionem, aliaque iura habet: quo intuitu, vulgò *Kassenvogt* vocantur. Quorum ius, ferè inter simplicem protectionem, & territorialem iurisdictionem, intermedius quidam gradus est. Ac etiam generaliter, *die Vogtenliche Obrigkeit* Aduocati indigitatur.

(c) Receptionem sub Imperij protectione speciali, Immedietatem importare; ex hiscè satis apparet. Nam Serenissimus hicce Imperator, ideò demùm hoc monasterium in suam protectionem recipit; quia ab omni Aduocatiâ liberum pronuntiatum fuit.

(d) (e) (f) In Imperio Germanico, ante firmam Electorum constitutionem, sæpè ob controuersam electionem Regis Romani, bella mota: & ante pacis publicæ introductionem, sæpiùs adhuc, & impunè ferè Imperij membra sibi inuicem bella (*Schden* tunc appellabant) intulerunt. eaque occasione quandoque etiam Monasterijs grauissima damna obuenère. Vbi cum non semper aula Imperatoris adire potuerit, iisdem soliti fuère Imperatores dare Tutores, vel Protectores: & quidem merè defensionis gratiâ, absque omni iure Aduocatiæ; quod ex hocce Documento satis conuinci potest. Eratque illa Protectio minimè perpetua, sed in casu Abusûs, aut quando Monasterio non ampliùs expediens esset, pro eiusdem libitu reuocatoria: prout regulariter abusus rerum, priuatione eorundem punitur.

Protectores
Monasteriorû.
ab Imperatori
bus dati, qua-
le jus habue-
runt?